

Március

Valaki rátenyerelt a kapucsengőmre, már percek óta szakadatlanul berreg. Édes istenkém! Igazán leállhatna, mielőtt a maradék hallásomat is elveszítem. Elvonszoló magam az ajtóig. Az én hetvennyolc éves, vonatbalesetet megélt lábammal pár métert totyogni is egy örökkévalóság. Útközben azért belepillantok a komód fölötti tükörbe, torzonborz-e a hajam, nincs-e spenót a fogsoromba ragadva. A csengő közben elhallgat, én pedig magamban fohászkodom, hogy az illető ne tűnjön el, mielőtt kiérek, ahogy az többször megesett már.

Kinyitom az ajtót, az a nyurga fiú van itt a harmadikról. Olyan kórházzöld papír takarja az orrát, mint mostanában mindenkiét. Vállával a falnak dől – láthatóan nem érdekli, ha a málló vakolattól fehér lesz a pulóvere –, kapucniját annyira a homlokára húzta, hogy alig látszik ki alóla a szeme.

- A listát! – morogja, és várakozón nyújtja a kezét.
- Mit mondasz, aranyom?
- Lista.

Várom, hátha magyarázatot ad, de csak a küszöbömet rugdossa a szögecses bakancsával. Feljebb tolom a szemüveget az orromon, és megköszörülöm a torkom.

– Kezdjük az alapvető illemmel, fiacskám! Legelőször köszönsz, „Szép napot, Babettká néni!”, megkérdezed, hogy vagyok, megjött-e a nyugdíj, fáj-e a bal lábam, és sopánkodunk egyet a víruson, majd elmondod, miért jöttél.

A fiú keserveset sóhajt, mint akinek a létezés is nehezebbre esik.

- Apám küldött. Bevásárolni.
- Hmm – hümmögök egyet, ahogy mi, vénasszonyok szoktunk.

Érdekes! Sosem gondoltam, hogy a háztömbben lakók észrevették volna a létezésem. Legföljebb akkor, ha előttük ballagtam a lépcsőn, és kerülgetniük kellett. No, legalább ennyi jó legyen ebben a fránya pestisben, hogy nem nekem kell elcaplatnom a Lidlbe.

- Ez kedves tőled, aranyom. Várj egy percet, és hozom a listát.

Míg a szobában lefirkantom a bevásárolnivalót egy cetlire, újra a csengőt nyomja a nyavalyás kölyök.

- Mondtam, hogy egy perc, nem kell ötpercenként csengetned! – kiáltok ki a konyhaablakon.

Később átnyújtom a papírt, ő rá se pillantva a farzsebébe gyúri, hátat fordít, és indul.

– Tanyasi tojást hozz! Hallod, aranyom? Ne olyan gyenge héjú, tápos csirke tojását! – szólok utána, de már eltűnt a sarkon.

Leülök a konyhai sámlira, és várok. Micsoda drága gyermek! A modora, mint egy varacskos disznóé, de a lelke aranyból van! Csakis a Jóisten küldhette a segítségemre.

Negyedóra múlva ki-kitekintek az ablakon: jön-e, jó tojást hoz-e, vajon elbírja-e a három kiló cukrot?

Tíz perc múlva hangosan szentségelek. Ó, micsoda buta, hiszékeny vénasszony vagyok! Odaadtam a pénzem egy suhancnak, aki most veri el cigarettára és arra a sárga drogra, amiről a híradóban beszéltek. Az átkozott...

Megszólal a csengő. Magamhoz képest gyorsan érek az ajtóhoz, de már csak a szatyrot találok a földön, tetején a visszajáróval.

Tanyasi tojást hozott. Mégiscsak a Jóisten küldte!

Április

Berreg a csengő, kezemben a listával totyogok az ajtóhoz. Már hétfőn megírtam, hiába tudtam, hogy csak vasárnap jön. Vasárnap pontban tizenegykor, minden egyes héten. Úgyhogy felvettem a szebbik klumpámat, az anyám régi gyöngy fülbevalóját, és a hajamat is kontyba kötöttem.

A suhancom szótlanul nyújtja a kezét. De még nem adom oda a cetlit, felhúzott szemöldökkel, várakozón pislogok rá. Teátrálisat sóhajt.

- Hogy van a bal lába? – dünnyögi.
- Köszönöm kérdésed, aranyom! Egyre jobban, egyre jobban.

Kitépi a kezemből a cetlit, és hátat fordítva indul.

HARKA SÁRA

Suhancom

– Még mindig nem kapni lisztet, aranyom? – kiáltok utána.

Még látom, ahogy megrázza a fejét, mielőtt eltűnne a sarkon. Integetek utána, mintha az unokámat búcsúztatnám. Hajj, ez a faragatlan kamasz! Még a fülbevalómat sem dicsérte meg! De meg kell hagyni, leg-
alább a lábam felől érdeklődött. Lassacskán, de alakulunk.

Május

A Jóistenke végre napsütést küldött! A suhancom pólóban áll az ajtó előtt, először fel sem ismerem a szemébe lógó kapucni nélkül. Megfigyeltem, hogy egyetlen mondatot hajlandó társalogni, mielőtt sarkon fordulna. Így egész héten azon morfondírozom, mi legyen az az egy, amit kérdezek tőle. Érdeklődjek, hogy megy az iskola? Hogy akad-e egy szép kislány, akinek udvarol? Hogy miért nem sikálja meg az átkozottul koszos körmét? Vagy csak mondjam neki, hogy milyen nagy segítség nekem?

Amikor kezébe adom a listát és végignézek rajta, végül ez bukik ki belőlem:

– Fiacskám, miért nem húzod feljebb a nadrágodat? Majd leesik rólad, az istenért! Senki nem kíváncsi a valagadra!

Villámtempóban csörtet el, csak nézek utána. Hát, most már tudom, hogy nem ezt kellett volna mondanom.

Letelepedek a lakás előtti lépcsőre, még jól is esik a hűvös korlátnak döntenem a hátam. Kinyújtózatom a térdem, ami hangosan roppan. Itt várom meg, hogy visszaérjen. Így, hogy nem látom a sárga konyhai órát, fogalmam sincs, mennyi ideig van el, de sokkal-sokkal tovább, mint máskor. El is szundítok, a bevásárlótáska puffanása riaszt fel.

A fiú összeráncolt homlokkal mér végig, biztosan bolondnak hisz, amiért itt ücsörgök. Remélem, nem hallotta, ahogy hortyogok! Megpróbálok feltápászkodni, de a karjába kell kapaszkodnom, hogy lábra álljak. Olyan vékonyka karja van, biztosan nem eszik elég főtt ételt. Épp készülök szóvá tenni, amikor azt mondja:

– Elmentem a piacra zellerért, ott olcsóbb.

Elmosolyodom. Nemcsak azért, mert másfél kilométert sétált miattam, hanem mert ez a leghosszabb mondat, amit valaha is hallottam tőle.

Még mielőtt lelépne, a kezébe nyomom a visszajárót.

Június

– A vírus lecseng, kinyitott minden – szól a suhancom, maszkja a bal fülére akasztva lóg.

Megállok az ajtóban, két kézzel kapaszkodom a félfába.

– Apám azt mondta, többet nem kell bevásárolnom – folytatja.

Bólintok. Remegő kézzel galacsinná gyűröm a kezemben szorongatott cetlit, és elrejttem az otthonkám zsebében. „Már nem veszélyes a világ” – hangoztatták a televízióban. Tudtam, hogy eljön ez a nap, de reménykedtem, hogy a vészhelyzet kitart még pár hétig. Úgy megszoktam, hogy van kihez beszélni! Még ha ő nem válaszol is. Hogy van kit várni! Még ha ő a háta közepére sem kívánja ezeket a bevásárlásokat. Milyen lesz újra a húzós kocsimmal járni a boltba? Banyatank, ahogy ő hívta egyszer. A gondolatba is belesajdul a lábam.

Egy percig egyikünk sem szól, majd felém nyújtja a markát, mint legelőször.

Átfut az agyamon, hogy fizetséget óhajt a segítségért, azért nyújtja a kezét. Bizonyára kiül az aggodalom az arcomra, mert elvigyorodik.

– A listát – kéri. – Légy szíves.

– De hisz most mondtad, hogy többet nem kell bevásárolnod!

– Nem kell. De fogok.

Összecsapom a tenyerem. Milyen faragatlan tuskó! Milyen áldott jó gyermek! A megkönnyebbülés végigfut rajtam a fejem búbjától az öreg lábujjakig. Annyi mindent mondanék neki, nem is tudom, hol kezdjem.

– Bejössz előbb egy kávéra, aranyom? Abban a kék dobozban van egy kis fahéjas aprósütemény, úgyis olyan sovány vagy! De lehet, abban a dobozban a cérnák vannak, talán a másikban lesz.

Csak megrázza a fejét. Szóval nem kávézunk. Ma nem. Előhúzom a galacsint a zsebemből, próbálom kilapogatni, de ő kitépi az ujjaim közül, és már szó nélkül sarkon is fordult.

– Micsoda egy bárdolatlan siheder! – mormolom magamnak, míg visszatípegek a konyhába. Az én bárdolatlan sihederem.

HARKA SÁRA

Suhancom